

Sygn. akt VU 346/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Stanisław Pilarczyk

Protokolant sekr. sądowy Anna Sobańska

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2018 r. w Kaliszu

odwołania Ł. W. przy udziale E. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 20 lutego 2018 r. Nr (...)

w sprawie Ł. W. i E. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o ustalenie podstawy wymiaru składek

Oddala odwołanie

SSO Stanisław Pilarczyk

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 lutego 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., ustalił, iż podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne dla E. W., z tytułu współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej z Ł. W., za okres od sierpnia 2017 roku do listopada 2017 roku, wynosi 2 557,80 zł.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł Ł. W. domagając się ustalenia, iż kwota podstawy wymiaru na ubezpieczenie społeczne E. W. z tytułu współpracy przy pozarolniczej działalności gospodarczej za sporny okres wynosi 5 000 zł miesięcznie, a wpisanie kwoty 2 557,80 zł było błędem pracownika biura rachunkowego, który obsługuje Ł. W..

Organ rentowy, w odpowiedzi na odwołanie, wniósł o jego oddalenie.

Sąd poczynił następujące ustalenia faktyczne:

Ł. W. prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą. E. W., żona Ł. W., została zgłoszona do ubezpieczenia społecznego przez męża od dnia 15 sierpnia 2015 roku jako osoba współpracująca. Ubezpieczeniu temu podlegała do dnia 1 sierpnia 2016 roku. Jako podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne dla E. W. wskazano wtedy kwotę 5 000 zł. Po urodzeniu dziecka w sierpniu 2016 roku E. W. do dnia 31 lipca 2017 roku pobierała zasiłek macierzyński. Od dnia 1 sierpnia 2017 roku ponownie została zgłoszona do ubezpieczenia społecznego z tytułu współpracy przy działalności gospodarczej. Za miesiąc sierpień, wrzesień, październik i listopad 2017 rok jako podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne została przez płatnika składek wskazana kwota 2 557,80 zł, co odpowiada minimalnej podstawie wymiaru składek do osoby prowadzącej działalność gospodarczą oraz osoby

współpracującej. Od listopada E. W., w związku ze stwierdzoną drugą ciążą, przebywała na zwolnieniu lekarskim, przebywając na tym zwolnieniu nieprzerwanie do dnia wyroku w niniejszej sprawie, a data porodu drugiego jej dziecka przypada na miesiąc lipiec 2018 roku.

W dniu 3 stycznia 2018 roku płatnik składek Ł. W. złożył korektę dokumentów rozliczeniowych ZUS RCA za okres od sierpnia do listopada 2017 roku i zadeklarował za te miesiące podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne E. W. w kwocie 5 000 zł miesięcznie.

(okoliczności niesporne; dowód – dokumenty rozliczeniowo- korygujące – akta ZUS; zeznania Ł. W. [00:01:56[00:19:52]])

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 11 ust. 2 i art. 12 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 roku, poz. 1778 t.j.) osoba współpracująca przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu i dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu.

Zgodnie z art. 18 ust. 8 cytowanej wyżej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 5, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy.

Mocą art. 20 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 litera r płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne osoby współpracującej jest osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą.

Stosownie do przepisu art. 41 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, płatnik składek jest zobowiązany złożyć imienny raport miesięczny korygujący w formie nowego dokumenty zawierającego wszystkie prawidłowe informacje określone w ust. 3-5, jeżeli zachodzi konieczność korekty danych podanych w imiennym raporcie miesięcznym w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości:

1. przez płatnika składek we własnym zakresie (co miało miejsce w sprawie);
2. przez Zakład i taki raport jest zobowiązany zgłosić w terminie 7 dni od stwierdzenia nieprawidłowości we własnym zakresie lub otrzymanie zawiadomienia o stwierdzeniu nieprawidłowości przez Zakład.

Zdaniem Sądu Okręgowego, w świetle cytowanych wyżej przepisów, nie ma prawnej możliwości korygowania wstecz deklaracji rozliczeniowej, tym bardziej, iż kwota zadeklarowana przez płatnika składek za sporny okres od sierpnia do listopada 2017 roku jest zgodna z prawem. Płatnik składek korzysta z profesjonalnego biura rachunkowego, które, składając w imieniu płatnika składek deklaracje rozliczeniowe, sporządziło dokument w sposób prawidłowy i przesłało do organu rentowego w terminie.

Trudno zatem uznać, iż dokumenty rozliczeniowe, odnośnie składek na ubezpieczenie społeczne za miesiące od sierpnia do listopada 2017 roku, były dokumentami obciążonymi błędami w sytuacji, gdy spełniały wszystkie wymogi określone obowiązującymi przepisami.

Podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne za okres od sierpnia do listopada 2017 roku w wysokości 2 557,80 zł nie było wynikiem błędu lub nieprawidłowości, a złożona w dniu 3 stycznia 2018 roku korekta nie była

wynikiem wcześniejszych błędów, a stanowiła nową wartość i to wartość, aby E. W. otrzymała wysokie świadczenie z ubezpieczenia społecznego w związku z stwierdzoną ciążą jak i przyszłym zasiłkiem macierzyńskim.

Przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie zezwalają na dowolne korygowanie i zmiany przez płatnika podstawy wymiaru składek, w każdym czasie, w zależności od woli i potrzeb płatnika czy ubezpieczonego, będącego osobą prowadzącą pozarolniczą działalność, wręcz przeciwnie – prawo do dokonania takiej korekty jest reglamentowane przepisami prawa ubezpieczeń społecznych – art. 41 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 7 czerwca 2016 roku, sygn.. III AUa 130/16).

W niniejszej sprawie powodem skorygowania danych podanych w imiennym raporcie miesięcznym, nie był błąd lub nieprawidłowość w obliczeniach lub nieprawidłowość wynikająca z błędnie wpisanej kwoty, jako podstawy wymiaru składek itp., o których jest mowa w art. 41 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, dlatego też nie było uzasadnienia do składania przez odwołującego deklaracji korygującej za sporny okres, w zakresie wysokości zadeklarowanej przez niego wcześniej, mieszczącej się w granicach przewidzianych ww. ustawą, podstawy wymiaru składek.

W świetle regulacji zawartej w art. 41 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych należy uznać, że nie jest dopuszczalna korekta podstawy wymiaru składki w wyniku jedynie swobodnej decyzji płatnika składek, bez stwierdzenia nieprawidłowości, niezgodności ze stanem faktycznym lub błędów (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 czerwca 2015 roku, sygn.. III AUa 1484/14). Tym samym prawidłowe jest stanowisko organu rentowego o braku podstaw do dokonania korekty deklaracji w zakresie podstawy wymiaru składek.

Podobny pogląd zawarł Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 24 maja 2017 roku (III AUa 53/17, Lex nr 2394858), gdzie stwierdzono, iż „przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie zezwalając na dowolne korygowanie i zmiany przez płatnika podstawy wymiaru składek, w każdym czasie, w zależności od woli i potrzeb płatnika czy ubezpieczonego, będącego osobą prowadzącą pozarolniczą działalność, wręcz przeciwnie – prawo do dokonania takiej korekty jest reglamentowane przepisami prawa ubezpieczeń społecznych – art. 41 ust. 6 u.s.u.s.”.

Równie identyczny pogląd wyraził Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 7 lutego 2012 roku (III AUa 1167/11, Lex nr 1258312), gdzie podkreślono, iż „prawo płatnika do korygowania zadeklarowanej podstawy wymiaru składek jest reglamentowane przepisami prawa ubezpieczeń społecznych – art. 41 ust. 6 u.s.u.s. i nie ma charakteru dowolnego”.

Odwołujący nie może powoływać się na błąd biura rachunkowego.

W orzecznictwie wskazuje się, i pogląd ten Sąd Okręgowy w pełni podziela, że skoro opłacanie składek obciąża ubezpieczonego, to nie może on powoływać się nawet na błąd w działaniu biura rachunkowego, które jedynie wylicza należną wysokość składki (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 stycznia 2007 roku, sygn.. III AUa 547/03, opubl. Lex nr 151756). Z regulacji art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej z dnia 2 lipca 2004 roku wynika, iż jest ona prowadzona przez przedsiębiorcę na własny rachunek i ryzyko. Dlatego też, to osoba prowadząca własną działalność gospodarczą ponosi ewentualne negatywne skutki własnych działań, w których mieści się także wybór podmiotu, któremu w ramach umowy cywilnoprawnej o świadczenie usług (art. 750 k.c.) powierzyła wykonanie niektórych jej obowiązków jak np. rozliczeń jej obowiązków podatkowych wobec Urzędu Skarbowego czy składkowych na ubezpieczenia społeczne wobec ZUS. W tym rozumieniu, to prowadzący działalność gospodarczą odpowiada za błędne czy spóźnione zgłoszenie do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego, choćby nie on sam dokonywał rzeczonyj czynności. Ponosi bowiem ryzyko w wyborze podmiotu, który za nią (np. jak w niniejszej sprawie z jej polecenia) dokonuje tejże czynności. Wynika to chociażby z regulacji art. 474 k.c. Nie ma od tej zasady wyjątków, które mogłyby zostać zastosowane w niniejszej sprawie. Nie oznacza to jednak, że biuro rachunkowe, z którym odwołujący miał podpisaną w spornym czasie umowę o świadczenie usług na prowadzenie między innymi jego spraw dotyczących składek na ubezpieczenia społeczne, jest zwolnione z jakiegokolwiek odpowiedzialności za skutki swojej nieprawidłowości. Osoba zlecająca prowadzenie księgowości może domagać się od niego wypłaty odszkodowania za

szkody poniesione w wyniku wadliwego prowadzenia księgowości. Takiego roszczenia dochodzi się na drodze cywilnej, a podstawę wniesienia powództwa stanowi art. 471 k.c. dotyczący odpowiedzialności kontraktowej.

Mając powyższe na względzie, iż odwołujący nie mógł dobrowolnie księgować podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne swojej żony E. W., jako osoby współpracującej przy prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, w zależności od swoich interesów, a taki interes posiadał, to trzeba przyjąć, iż zaskarżona decyzja organu rentowego odpowiada prawu, a zatem odwołanie odwołującego Ł. W., jako niezasadne, zgodnie z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., podlegało oddaleniu i orzeczono jak w wyroku.

SSO Stanisław Pilarczyk